

תת"ע 2889/07/13 - מדינת ישראל נגד נג'אח אבו נאדי

בית משפט השלום לתעבורה בבאר שבע

תת"ע 2889-07-13 מדינת ישראל נ' נג'אח אבו נאדי
בפני כב' השופט אלון אופיר

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

נג'אח אבו נאדי

הנאשמים

הכרעת דין

בהתאם להודעת בית המשפט, הנאשמת זכאית בפרשה זו וזאת מחמת הספק.

הנאשמת הובאה לדין בגין עבירה של שימוש בטלפון שלא באמצעות דיבורית שעה שהרכב היה בתנועה, בניגוד לתקנה 28 (ב) לתקנות התעבורה, התשכ"א-1961 (להלן: "התקנות").

מטעם התביעה העיד רושם הדו"ח רס"מ הלפרין אבנר (ע.ת/1), מטעם ההגנה העידה הנאשמת, הגב' נג'אח אבו נאדי לעצמה.

מעובדות כתב האישום עולה כי ביום 05/02/13 בשעה: 09:04, נהגה הנאשמת ברכב בדרך חברון בעיר באר שבע, והשתמשה בטלפון ללא דיבורית שעה שהרכב היה בתנועה.

ביום 22/01/14 כפרה הנאשמת כפירה כללית וטענה כי אין המדובר ברכב שלה, היא אינה מכירה את האירוע וביום האירוע הייתה במקום אחר.

פרשת התביעה:

ע.ת/1 הגיש מטעמו את הדו"ח שערך לנאשמת נכון ליום האירוע (ת/1).

העד מסר כי זיהה את הנאשמת באמצעות ת"ז אישר כי הפרטים שנרשמו בדו"ח נלקחו מתעודת הזהות של הנאשמת. לעניין הכתובת העיד כי לעיתים במידה ויש כתובת אחרת, הוא רושם את הכתובת שהאזרח מוסר לו.

העד אישר את תוכן תיעוד האירוע כפי שנרשם על ידו במסמך ת/1.

פרשת ההגנה:

הנאשמת שללה את טענת התביעה לפיה היא אשר חתומה על גבי הדו"ח.

באשר לתעודת הזהות שלה, מסרה הנאשמת כי ברשותה תעודת זהות לתושב ארעי המתחדשת מידי שנה. צילום ת.ז. הוגש וסומן נ/1.

לטענת הנאשמת מעולם לא איבדה את ת.ז. שלה והוסיפה כי הכתובת שרשומה בת.ז. היא שבט אבורקייק, כך שמעולם לא גרה ברחוב ילין מור 7 בבאר שבע.

הנאשמת שללה את הטענה לפיה מספר הטלפון שהוצג בפניה שלה ולגבי מספר הרכב המצויין בדו"ח - מסרה כי מדובר ברכב אותו בעלה קנה לחברתו.

הנאשמת טענה בתוקף כי מעולם לא נהגה ברכב זה.

עוד ציינה הנאשמת כי חברתו של בעלה העונה לשם **נגאח אלעתמין** מתחזה לה והנ"ל חיה עם בעלה בבאר שבע. הוגש צילום ת.ז. של חברתו של הבעל - שם רשומה הכתובת בבאר שבע וסומנה נ/2.

הנאשמת מסרה גרסה לפיה ביום האירוע עבדה במרכז לגיל הרך בלקיה משעה 08:30 ועד 15:30. הנאשמת תמכה גרסתה בהעתק דו"ח נוכחות אותו הגישה לבית משפט וסומן נ/3.

בחקירה הנגדית, מסרה הנאשמת כי אינה מדברת עם המתחזה ויתכן שהיא לקחה את מספר תעודת הזהות שלה ממסמכים שהיא עצמה הייתה חתומה עליהם שכן לבעלה ולה היה חשבון משותף (זאת לפני שהכניס את חברתו לאותו החשבון).

הנאשמת לא ידעה להגיד של מי מספר הטלפון המופיע בהודעת הקנס.

כאשר נשאלה הנאשמת מדוע לא הגישה תלונה נגד המתחזה? השיבה כי היא ממתינה לתוצאות המשפט.

לגבי הזימון לדין, מסרה הנאשמת כי המכתב הגיע לת.ד 5426 ב"ש אשר שייך לכל המשפחה, ת.ד. שפתחה כשנתיים לפני.

הנאשמת אישרה כי היא חתומה על הבקשה להישפט, כאשר הדו"ח הועבר אליה באמצעות בעלה. עותק בקשה להישפט הוגש וסומן ת/3.

דין והכרעה -

לאחר שבחנתי את חומר הראיות והתרשמתי מן העדים, מצאתי לנכון להעדיף את גרסת ההגנה על פני גרסתה של התביעה וזאת מהטעמים הבאים:

א. באשר לעדותו של ע.ת/1 - לא הוכח מעבר לכל ספק סביר מהיכן נלקחה הכתובת המופיעה על גבי הדו"ח. אין זה סביר בעיני כי הכתובת אשר ניתנה על ידי הנאשמת תהיה כזו אשר אינה גרה בה כלל, כאשר למעשה מי שגרה בכתובת זו היא ה"מתחזה" לכאורה. כך גם לא הוכח זיקה בין מספר הטלפון אשר נרשם כמספר של הנאשמת לנאשמת עצמה.

ב. הרכב המופיע בדו"ח הוא הרכב שקנה בעלה של הנאשמת לחברתו ולאור היחסים המעוררים בין הנאשמת לחברה, ספק אם הנאשמת נוהגת ברכב זה. כך שעדות הנאשמת לפיה מעולם לא נהגה ברכב זה - סבירה בעיני.

ג. העבירה בוצעה ביום 05/02/13 שעה: 09:04, ואילו הנאשמת נכחה בעת הזאת בעבודתה במרכז לגיל הרך בלקיה משעה 08:30 ועד 15:30. דו"ח הנוכחות, אותו הגישה לבית משפט, יכול להעיד כי כך היו פני הדברים וכי אפשרות לפיה הנאשמת כלל לא הייתה בזירת העבירה בזמן ביצועה, היא אפשרות סבירה אשר תיתכן.

ד. הנאשמת נתנה עדות אמינה, ודבקה בגרסתה לאורך כל הדרך. אף בחקירתה הנגדית, ענתה לשאלות שנשאלה באופן הגיוני המתיישב עם השכל הישר.

אני מוצא בנתונים לעיל כי מתקיים ספק סביר ביחס לביצוע העבירה על ידי הנאשמת.

לאור האמור לעיל, אני מזכה את הנאשמת מהעבירה המיוחסת לה וזאת מחמת הספק.

ניתנה היום, י"ט חשוון תשע"ה, 12 נובמבר 2014, במעמד הצדדים